

BRANDON
SANDERSON
UMBRA SINELUI

Volumul al cincilea al seriei
Născuți din ceată

FANTASY

TRADUCERE DIN ENGLEZĂ DE
MARILENA DUMITRESCU

C U P R I N S

7 HĂRTI

11 PROLOG

PARTEA ÎNȚÂI

31 CAPITOLUL 1

37 CAPITOLUL 2

51 CAPITOLUL 3

65 CAPITOLUL 4

PARTEA A DOUA

83 CAPITOLUL 5

116 CAPITOLUL 6

139 CAPITOLUL 7

156 CAPITOLUL 8

170 CAPITOLUL 9

190 CAPITOLUL 10

198 CAPITOLUL 11

209 CAPITOLUL 12

235 CAPITOLUL 13

253 CAPITOLUL 14

270 CAPITOLUL 15

286 CAPITOLUL 16

298 CAPITOLUL 17

312 CAPITOLUL 18

324 CAPITOLUL 19

344 CAPITOLUL 20

359 CAPITOLUL 21

PARTEA A TREIA

375 CAPITOLUL 22

382 CAPITOLUL 23

388 CAPITOLUL 24

392 CAPITOLUL 25

401 CAPITOLUL 26

409 EPILOG

ARS ARCANUM

420 SCURT TABEL DE REFERINȚĂ PRIVIND METALELE

421 LISTĂ DE METALELE

425 DESPRE CELE TREI ARTE METALICE

427 COMBINATII

428 MULTUMIRI

Saptesprezece ani mai târziu

Winsting zâmbi în sinea lui, admirând apusul. Era seara ideală pentru o vânzare la licitație.

— Camera mea blindată este pregătită? întrebă Winsting cu mâinile ușor crispate pe balustrada balconului. Pentru orice eventualitate?

— Da, milord.

Flog purta pălăria caraghoasă specifică locuitorilor din Tinuturile Necruțătoare și o haină care să-l apere de praf, deși nu ieșise niciodată din Bazinul Elendel. Era o gardă de corp excellentă, în pofida unui simț al vestimentației ridicol, dar Winsting nu ezita să-i stimuleze emoțiile pentru a-i spori simțul loialității, într-un mod subtil. Niciodată nu strica să fii prevăzător.

— Milord? zise Flog aruncând o privire în încăperea din spatele lor. Sunt toți aici, milord. Sunteți gata?

Fără să-și ia privirea de la asfințit, Winsting ridică un deget făcându-i semn gărzii să tacă. Balconul, aflat în al Patrulea Octant din Elendel, dădea spre canal și Pivotul orașului, oferind o frumoasă priveliște peste Câmpul Renașterii. Umbra statuii Războinicului în Ascensiune și cea a Ultimului Împărat se alungeau în parcul înverzit unde, după cum spunea ciudata legendă, le fuseseră descoperite cadavrele după Marea Catacandre și Ultima Înălțare.

Aerul era înăbușitor, temperat o idee de briza răcoroasă ce sufla dinspre Golful Hammondar, la câteva mile spre vest. Winsting bătea cu degetele în balustrada balconului, trimițând cu răbdare impulsuri de putere Allomantică în intenția de a ține sub control emoțiile celor aflați în încăperea din spatele său. Sau cel puțin a celor suficient de imprudenți, care nu-și purtau pălăriile căptușite cu aluminiu.

Apărută inițial sub forma unor vârfuri de ace în atmosferă, ceața se îndesi sub ochii lui, propagându-se precum gheața pe sticla unei ferestre. Lujerii se întinseră și se încolăciră unul în jurul altuia devenind suluri, apoi râuri de mișcare, torenți care cuprinseră și acoperiră orașul. Înăbușindu-l. Epuizându-l.

— O noapte cețoasă, spuse Flog. Înseamnă ghinion, cu siguranță.

— Nu fi ridicol! îi replică Winsting aranjându-și cravata.

— Ne urmărește, își spuse părerea Flog. Ceața reprezintă ochii Lui, domnule. Este cert, este de la Năruire.

— Superstiții prostești.

Winsting se întoarsee și intră în cameră cu pași mari. Flog înhise ușile în urma lui, înainte ca vălul de ceată să se strecoare printre invitații la petrecere.

Cei peste douăzeci de oaspeți — însobiți de gărzi de corp, desigur — care se amestecau și stăteau de vorbă formau un grup select. Erau nu doar persoane importante, ci și foarte nepotrivite unele cu altele, în pofida zâmbetelor forțate și a schimburilor de amabilități lipsite de importanță. La asemenea evenimente, Winsting preferă să-și aducă rivalii. Să le ofere ocazia de a se privi și de a afla cât îi costă dacă pierd competiția pentru bunăvoiința lui.

Winsting păși printre ei. Din păcate, mulți purtau pălării cu căptușeli de aluminiu, care-i protejau de Allomanția emoțională — deși el însuși îi dăduse asigurări fiecărui participant că niciunul dintre ceilalți nu va aduce cu el Domolitor sau Ațători. Despre propriile-i abilități nu pomenise nimic, bineînțeles. Deocamdată nimeni nu știa despre el că era Allomant.

Se uită spre capătul opus al încăperii, unde Blome se ocupă de bar. Omul dădu din cap. Niciunul dintre cei prezenti în încăpere nu ardea metale. Excelent.

Winsting se apropi de bar, se întoarsee și ridică brațele ca să atragă atenția invitaților. Gestul scoase la iveală butonii cu

diamante sclipitoare pe care-i purta la cămașa albă, scrobită. Montura era de lemn, desigur.

— Doamnelor și domnilor, spuse el, bine-ați venit la mica noastră licitație. Aceasta începe acum și se va încheia când voi auzi cea mai bună ofertă.

Nu mai spuse nimic altceva; prea multe vorbe distrug suspanșul. Winsting acceptă paharul cu băutură oferit de unul dintre servanți și dădu să se amestece printre participanți, dar privind mulțimea avu o ezitare.

— Edwarn Ladrian n-a venit, spuse el cu glas scăzut.

Refuza să-l numească folosind porecla lui stupidă, Domnul Costum.

— Nu, răspunse Flog.

— Mi s-a părut că ai spus c-au venit toți!

— Toți cei care au anunțat că vor veni, zise Flog și se foi stânjenit de pe un picior pe celălalt.

Winsting își țuguie buzele, dar nu-și trădă în niciun fel dezamăgirea. Era convins că invitația îl intrigase pe Edwarn. Poate că reușise să-l cumpere pe vreunul dintre capii infractorilor, aflați în încăpere. Trebuia să se gândească bine la acest lucru.

Winsting își croi drum spre masa pe care se afla piesa principală a serii. Un tablou înfățișând o femeie întinsă; îl pictase chiar el și devinea din ce în ce mai bun.

Tabloul nu valora nimic, cu toate acestea bărbății și femeile adunați la fața locului îi vor oferi sume uriașe pentru el.

Primul se apropiere Dowser, cel care controla cea mai mare parte a operațiunilor de contrabandă din Octantul al Cincilea. Barba nerăsă de trei zile era estompată de melonul pe care, lucru neobișnuit, nu-l lăsase la garderobă. O femeie frumoasă agățată de brațul lui și un costum impecabil nu reușeau să-i spele imaginea unuia ca el. Winsting strâmbă din nas. Aproape fiecare dintre invitați era un gunoi vrednic de tot disprețul, dar ceilalți aveau decență de a nu lăsa să se vadă acest lucru.

— E urâtă ca Necuratul, obiectă Dowser cu ochii la pictură. Nu pot să cred că ne-ai chemat să licităm pentru aşa ceva. Cam nerușinat, nu crezi?

— Preferi să fiu sincer până la capăt, domnule Dowser? întrebă Winsting. Vrei să spun sus și tare? „Plăteşte-mă și obții în schimb votul meu pentru Senat anul viitor?”

Doswer se uită în stânga și în dreapta de parcă s-ar fi așteptat în orice moment ca poliția să dea buzna în încăpere.

Winsting zâmbi.

— Ai remarcat, presupun, nuanțele gri din obrajii. O reprezentare a originii vieții, din cenușă, în perioada pre-Catacendrică, ce zici? Este cea mai bună pictură pe care am făcut-o până acum. Cât oferi? Ca să deschidem licitația?

Dowser nu scoase niciun cuvânt. Până la urmă tot va face o ofertă. Toți din această cameră reflectaseră bine înainte de a accepta să participe. Jumătate dintre ei erau capi ai criminalității, precum Dowser. Ceilalți erau omologii lui Winsting, lorzi și doamne din cele mai importante case nobiliare, deși nu mai puțin coruși decât capii lumii interlope.

— Nu te temi, Winsting? întrebă femeia care-l ținea pe Dowser de braț.

Winsting se încruntă. Nu o recunoștea. Zveltă, cu păr blond, tuns scurt, și o privire de porumbiță, era neobișnuită de înaltă.

— Să mă tem, draga mea? se miră Winsting. De oamenii adunați aici?

— Nu, răsunse ea. Că fratele tău va afla... cu ce te ocupi.

— Te asigur, răsunse Winsting. Replar și exact cine sunt.

— Tocmai fratele guvernatorului, continuă femeia. Să ceară mită.

— Dacă ești într-adevăr surprinsă, draga mea, spuse Winsting, înseamnă că ai trăit prea izolată. Pe piața asta s-au vândut pești mult mai mari decât mine. Poate vei fi de față când va sosi următorul val.

Comentariul îi atrase atenția lui Dowser. Identificând mecanismele ce funcționau în spatele ochilor lui Dowser, Winsting zâmbi. Da, își spuse Winsting, tocmai am sugerat faptul că fratele meu ar putea fi și el dispus să primească mită de la voi. Asta ar putea face să crească oferta.

Winsting se duse să aleagă niște creveți și plăcintă de pe tava unui servant.

— Femeia care-l însoțește pe Dowser este spionă, îi șopti Winsting lui Flog. Poate că-i în slujba poliției.

Flog tresări.

— Milord! Am verificat și para-verificat fiecare persoană participantă.

— Ei bine, ați sărit una, șușotii Winsting. Pun pariu pe întreaga mea avere. Urmărește-o după ce se termină întruirea. Ai grija să sufere un accident dacă pleacă de lângă Dowser, indiferent din ce motiv.

— Da, milord.

— Și, Flog, mai spuse Winsting, te rog să acționezi pe față. Nu vreau să cauți vreun loc unde să nu se vadă nimic din cauza ceții. Ai înțeles?

— Da, milord.

— Excelent, spuse Winsting zâmbind cu generozitate, îndreptându-se cu pași mari spre Lordul Hughes Entrone, văr și confident al capului Casei Entrone.

Winsting petrecu o oră întreagă făcând conversație și, încetul cu încetul, ofertele începuseră să curgă. Unii dintre participanți aveau încă rețineri. Ar fi preferat să se întâlnească cu el între patru ochi, să-și exprime ofertele în taină, apoi să revină în subteranele din Elendel. Capii infracționalității și nobilii deopotrivă, toți preferau să abordeze un subiect pe ocolite și nu să-l discute deschis. Totuși prezentără oferte, și nu din cele mici. Când încheie primul tur al încăperii, Winsting abia reușea să-și ascundă încântarea. Nu mai era nevoie să-și limiteze cheltuielile. Dacă fratele lui ar fi putut...

Împușcătura a fost atât de neașteptată, încât la început crezut că unul dintre servanți a spart ceva. Dar, nu. Fusese o bubuitură puternică, asurzitoare. Până acum nu mai auzise cum răsună un foc de armă tras în interior; habar nu avea că putea fi atât de năucitor.

Rămase cu gura căscată și scăpă băutura din mâină încercând să deslușească sursa împușcăturii. Dar mai urmă una și apoi încă una. Se transformă într-o furtună, trăgeau unii într-alții, dintr-o parte într-alta, într-o cacofonie a morții.

Până să apuce el să strige după ajutor, Flog îl și înșfăcă de braț și îl târî pe scări în jos, spre camera blindată. Una dintre gărziile sale de corp se împiedică de prag, uitându-se cu ochi mari la săngele de pe propria cămașă. Winsting se holbă la omul muri-bund până ce Flog reuși să-l urnească din loc și să-l împingă în casa scării.

— Ce se întâmplă? întrebă Winsting în cele din urmă, când un gardian trânti ușa închizând-o în urma lor și încuind-o.

Gardienii îl zoriră să coboare scările întunecate, slab iluminate din loc în loc de becuri electrice.

— Cine a tras? Ce s-a întâmplat?
 — N-avem de unde să știm, răspunse Flog.
 Deasupra răsunau în continuu împușcături.
 — S-a petrecut prea repede, adăugă el.
 — Cineva a început să tragă, din senin, spuse altă gardă de corp. Poate să fi fost Dowser.
 — Nu, a fost Darm, zise altul. Prima împușcătură am auzit-o dinspre grupul lui.

În orice caz, era un dezastru. Winsting văzu cum norocul lui murea scăldat în sânge la etajul de deasupra și simți că i se face rău când ajunseră, în cele din urmă, la capătul scărilor și la ușa boltită prin care îl împinse Flog.

— Mă duc înapoi, sus, spuse Flog, să văd ce mai pot salva. Să aflu cine a generat toate acestea.

Winsting încuviință dând din cap, apoi închise ușa și o încuie pe dinăuntru. Se așeză pe un scaun și rămase în așteptare, agitat. Micul adăpost blindat era prevăzut cu provizii de vin și facilități de tot soiul, dar nu i se putea vorbi despre ele. Își frământa mâinile. Ce va spune fratele lui? Mânca-i ar rugina! Ce vor scrie ziarele? Va trebui să mușamalizeze cumva toată întâmplarea.

În cele din urmă se auzi o bătaie în ușă și, când Winsting se uită prin vizor, îl văzu pe Flog. În spatele lui, o mică echipă de gărzi de corp supraveghează scara. Se părea că împușcăturile încetaseră, deși aici, jos, se mai auzeau niște pocnete slabe.

Winsting deschise ușa.

- Cum e?
- Sunt morți toți.
- Toți?
- Până la ultimul, spuse Flog păsind înăuntru.

Winsting se lăsă greu pe scaun.

— Poate-i mai bine aşa, spuse el căutând o rază de lumină în acest dezastru. Nu-i nimeni care să ne implice pe noi. Poate reușim să scăpăm. Să ne acoperim cumva urmele.

Descurajatoare sarcină. El era proprietarul clădirii. Se va face o legătură între el și toate decesele. Va avea nevoie de un alibi. La dracu', va fi *obligat* să se ducă la fratele lui. Evenimentul l-ar putea costa funcția, chiar dacă publicul nu va afla ce s-a întâmplat. Se prăbuși pe scaun, frustrat.

- Ei? Voi ce credeți? întrebă el.

Drept răspuns, două mâini îl apucărau de păr, îi smuciră capul spre spate și îi tăiară eficient beregata.

2

Cred că ar trebui să aștern pe hârtie una dintre aceste întâmplări, scria în cărțulie. Să povestesc versiunea mea. Nu

ceea ce vor spune istoricii în locul meu. Mă îndoiesc că ei vor înțelege corect. Nici măcar nu știu ce aș dori să spună ei.

Wax bătu de câteva ori cu capătul condeiului în carte, apoi făcu o însemnare pe o bucată de hârtie.

— Mă gândesc să-i invit la nuntă pe frații Boris, spuse Steris de pe canapeaua aşezată față în față cu aceea pe care sădea Wax.

Acesta mormăi ceva, continuând să citească.

Știi că Saze nu este de acord cu ce am făcut, continua cartea. Totuși, la ce s-ar fi așteptat? Știind ceea ce știi eu...

— Pe frații Boris, continuă Steris. Sunt cunoscuți de-aia tăi, nu-i aşa?

— Am tras în tatăl lor, zise Wax fără să ridice privirea. De două ori.

Nu pot să las totul baltă, scria în carte. Nu este corect. Hemalurgia are acum efecte pozitive, presupun. Saze reprezintă acum ambele părți, nu-i aşa? Năruire nu mai este prin preajmă.

— Este de presupus că vor încerca să te omoare? întrebă Steris.

— Boris Junior a jurat că-mi va bea sângele, răsunse Wax. Boris al treilea — și da, este fratele lui Boris Junior, nu mai întreba — a jurat că... ce-a jurat? Că-mi ronțăie degetele de la picioare? Nu e prea intelligent.

O putem folosi. Ar trebui? Nu-i aşa?

— Atunci, îi trec pe listă, spuse Steris.

Wax oftă și ridică ochii din carte.

— Îi vei invita la nunta noastră pe dușmanii mei de moarte, zise el sec.

— Trebuie să invităm pe cineva, răsunse Steris.

Cu părul blond ridicat într-un coc în vârful capului, Steris sădea înconjurate de teancuri de hârtii conținând aranjamente de nuntă, de parcă ar fi fost supușii de la curte. Rochia albastră cu flori era modernă, dar în niciun caz îndrăzneață,

iar pălăria pretențioasă i se lipise atât de strâns de păr, încât părea bătută în cuie.

— Sunt convins că putem fi mai inspirați în privința invitaților, fără să-i alegem pe cei care vor să mă vadă mort, spuse Wax. Am auzit că de obicei sunt chemeți membri ai familiei.

— Dacă vrei să știi, zise Steris, cei rămași din familia ta sunt exact cei ce vor cu tot dinadinsul să te vadă mort, după părerea mea.

Aici avea dreptate.

— Ei bine, nu putem spune același lucru despre ai tăi. Sau cel puțin eu n-am auzit. Dacă trebuie să completezi lista invitaților la nuntă, cheamă cât mai mulți dintre ei.

— Din familia mea i-am invitat pe toți cei care se cuvine să fie invitați, spuse Steris. Ca și pe toate cunoștințele care merită această considerație.

Se întinse într-o parte după o foaie de hârtie.

— Tu, în schimb, nu mi-ai dat decât două nume. Wayne și o femeie pe care o cheamă Ranette — care, zici tu, probabil că nu va încerca să te împuște la propria ceremonie de nuntă.

— Este foarte puțin probabil, a fost de acord Wax. De ani de zile n-a mai încercat să mă omoare. Cel puțin, nu la modul serios.

Steris oftă, lăsând jos foaia de hârtie.

— Steris..., zise Wax. Te rog să mă ierți. N-am vrut să sună superficial. Ranette e fată bună. O luăm peste picior, dar este o prietenă adevărată. Nu ne va strica nunta. Îți promit.

— Atunci cine o va face?

— Poftim?

— Te cunosc deja de mai bine de un an de zile, Lord Waxillium, spuse Steris. Te iau aşa cum eşti, dar nu-mi fac niciun fel de iluzii. Cu siguranță, se va întâmpla ceva la nunta noastră. Va da buzna un nemernic, vor fi focuri de armă. Sau vom descoperi explozibili în altar. Ori poate părintele Bin se

va dovedi a fi un vechi dușman și va încerca să te omoare, în loc să tină slujba. Ceva se va întâmpla. Eu doar încerc să fiu pregătită.

— Vorbești serios, nu-i aşa? întrebă Wax zâmbind. Încerci să-i inviți pe câțiva dintre dușmanii mei pentru că, de fapt, pui la cale un moment de agitație.

— I-am selecționat în funcție de nivelul amenințării și de ușurința accesului, spuse Steris scotocind printre hârtii.

— Stai aşa, zise Wax ridicându-se și apropiindu-se.

Se ghemui lângă ea, citind hârtiile peste umărul ei. Fiecare foaie conținea o biografie detaliată.

— Ape Manton... Frații Dashir... La naiba! Rick Stranger. De el uităsem. De unde ai astea?

— Toată lumea știe de isprăvile tale, zise Steris. Sunt din ce în ce mai importante pentru societate.

— De când te ocupi cu toate astea? întrebă Wax frunzăriind hârtiile din teanc.

— Am vrut să fac o treabă temeinică. Mă ajută să-mi pun gândurile în ordine. Și, în plus, am vrut să știu cum ți-ai petrecut viața.

Era chiar drăguț din partea ei. În felul bizar, specific lui Steris.

— Invită-l pe Douglas Venture, spuse el. Mi-e prieten, dar nu se poate controla când e băut. Poți conta că va face scandal după ce se încheie petrecerea.

— Excelent, spuse Steris. Și celelalte treizeci șișapte de locuri din partea ta?

— Invită liderii cusătoreselor și fierarilor din gospodăria mea, spuse Wax. Și pe șefii poliției din mai mulți octanți. Va fi un gest frumos.

— Perfect.

— Dacă vrei să te mai ajut cu ceva la organizarea nunții...

— Nu, cererea scrisă pentru oficierea ceremoniei, pe care i-ai trimis-o părintelui Bin, este singura sarcină la care te obligă

protocolul. Cu restul mă descurg eu: este cel mai frumos lucru de care mă pot ocupa. Acestea fiind zise, mi-ar plăcea să afli într-o zi ce scrie în cartea aceea pe care o studiez atât de des.

— Eu...

De la parter se auzi ușa de la intrare lovindu-se de perete și tropăit de cizme pe scări. În clipa următoare, ușa încăperii se deschise cu o izbitură și Wayne intră rostogolindu-se, nici mai mult, nici mai puțin. Darriance — majordomul — apără în spatele lui, cu aerul că-și cerea scuze.

Slab și de înălțime medie, Wayne era proaspăt ras pe obrajii rotunzi și — ca de obicei — purta vechea vestimentație din Ținuturile Necruțătoare, deși Steris, cu intenții explicite, îi dăruise haine noi în cel puțin trei ocazii.

— Wayne, poate încerci totuși soneria de la ușă, spuse Wax.

— Nuuu, asta îl previne pe majordom, răspunse Wayne.

— Tocmai *asta* este ideea.

— Ploșnițe îmbuibile, zise Wayne încrizându-i ușa în nas lui Darriance. Nu poți avea niciun pic de încredere. Ascultă, Wax. Trebuie să-o ștergem! Marksman a făcut primul pas!

În fine! își spuse Wax.

— Stai să-mi iau haina!

Wayne se uită la Steris.

— Salut, Nebuno! zise el înclinând capul.

— Bună, Idiotule! răspunse ea înclinând capul la rândul ei.

Wax încheie catarama centurii cu pistoale peste costumul elegant de oraș, cu sacou și cravată, apoi își puse pe deasupra mantia-de-ceață.

— Să mergem, zise el verificându-și muniția.

Wayne ieși pe ușă ca o furtună și se rostogoli în jos pe scări. Wax se opri lângă canapeaua lui Steris.

— Eu...